

fige om disse to, at de ikke ere sagkyndige, men det gjælder da ikke om Distriktslagene. Jeg hævder, at Udvalget er fuldstændig berettiget til, efter hvad der er fremkommet for det, at udtale, hvad der er skrevet i Betænkningen. — Af de Andragender, om hvilke der foreligger Indstilling, skal jeg begynde med Nr. 12 om Husfogden. Den ærede Minister spurgte, hvad det var. Meningen, han skulde gjøre lige overfor den paa-gjældende Mand, da han ikke kunde gjøre Mere, end han havde gjort, efter de bestaaende Love. Det er selvfølgelig ikke Udvalgets Mening, at den ærede Minister skulde gaa udenfor Lovene eller at opfordre ham dertil; men man har ment, at den ærede Minister kunde finde sig foranlediget til paa sædvanlig Maade enten ved Tillægsbevilling eller ved Finantsloven eller ved særlig Lov, hvad der dog vistnok ikke behøves, nærmest dog ved den første, medmindre den ærede Minister skulde foretrække den anden, at skaffe ham en Understøttelse paa den Maade, den ærede Minister, efter at have gjort Sagen til Gjenstand for Overveelse, maatte finde tjenligst. Jeg kan dog ikke tro, at der er ret Mange, der ere stillede som denne Mand, ja, jeg skulde snarere tro, at flet Ingen er det. Han bor endnu i den Kreds, hvor han været Embedsmand, har gjentagende været valgt til Kasserer ved Kredsdagen, men er bleven kasseret af den preussiske Regjering, og dernæst er hans Hus ogsaa faldet i Værdi; han har været ansat som Fuldmægtig og tillige været konstitueret som Husfoged. Jeg tror at kunne paasta, uden at gaa for vidt, at noget akkurat Lignende kan der ikke foreligge andre Steder. At der kan være ret Mange, med Hensyn til hvem Grundene kunne være lige saa talende, tvivler jeg om, men om der ogsaa skulde være Enkelte, saa kunde vi jo tage hver enkelt Sag under Overveelse for sig, naar de komme til at foreligge. Jeg tror dermed altsaa at have svaret paa den ærede Ministers Spørgsmaal, og forsaavidt den ærede Minister efter at have undersøgt Sagen maatte komme til den Erkjendelse, at der vistnok ikke foreligger ret mange af den Art Tilfælde, haaber jeg, at han vil søge en Bevilling paa den Maade, han maatte finde mest tjenlig. Angaaende Andragendet under Nr. 68, Indstilling Nr. 14, henholder jeg mig til den afgivne Betænkning og hvad der er udtalt der, men naturligvis er ikke det Hele refereret i Udvalgets Betænkning. Hvad angaar Invaliderne under Nr. 8 og 9, skal jeg henholde mig til, hvad der er blevet udtalt; den ærede Minister har jo ikke, hvad der kun kan glæde mig, reist nogen bestemt Modstand mod at undersøge Sagen, og man maa haabe, at han vil komme til et gunstigt Resultat. Der er endnu tilbage dette Andragende under Nr. 10, Indstillingen under Nr. 3, som efter den ærede Ministers Mening paa en Maade har faaet en feil Adresse. Det kan jeg ikke saa ganske er-

kjende, thi selv om Initiativet skal komme fra den ærede Indenrigsminister, maa han dog ogsaa have Finantsministerens Samtykke dertil, men forresten er denne Sag slet ikke farlig, thi Andragendet er henvist til Finantsministeriet, og Finantsministeriet vil jo saa kunne henvise det til Indenrigsministeriet, hvilket jeg ogsaa haaber velvilligt vil blive gjort. Jeg gjentager, at det er det samlede Udvalgs Mening, at denne Mand ved Omstændighedernes Magt er bleven noget ubilligt stillet, og at han har derfor Krav paa at faae nogen Forhøielse af sin Pension, enten det skal ske ved Finantsloven eller ved Tillægsbevillingslov; Tillægsbevillingen har jo ikke engang været til 2den Behandling, saa at der muligvis kan komme et Resultat ud endnu iaar, men det skal jeg ikke udtale mig om paa Forhaand. Jeg haaber, som sagt, at dette Andragende maa finde Vej fra Finants- til Indenrigsministeriet; de paa-gjældende Ministerier ere jo ikke saa ukjendte med slige Sager, at de ikke vide, hvor de skulle hen; jeg maa hævde, at Andragendet paa en Maade hører begge Ministerier til.

Finantsministeren (Estrup): Jeg vilde ønske, at jeg for en Gangs Skyld kunde bytte Plads med de Herrer, som saa varmt og smukt tale Invalidernes Sag. Jeg tvivler ikke om, at, naar et saadant Bytte af Plads fandt Sted, vilde omtrent de samme Betragtninger, som jeg nu gjør gjældende fra denne Plads, komme til at lyde fra de Herrer. Jeg tror, at, naar det Ansvar kom til at paahvile dem, at undersøge, om de Paa-gjældende i Denhold til de bestaaende Love kunde tillægges, jeg siger ikke, skulde have Ret til, men kunne tillægges Statsunderstøttelse, saa vilde de ingenlunde i alle Tilfælde komme til det Resultat, at de vilde kunne bevare Spørgsmaalet med et Ja. Det, der egentlig foranledigede mig til at tage Ordet engang endnu, var, at det syntes at fremgaa af, hvad det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Buss) udtalte, at han stod i den Formening, at der ved Bestemmelse af Invalideforsørgelse blev taget Hensyn til Mandens økonomiske Forhold. Det er ikke mere Tilfældet efter Loven af 1876. Altsaa det, at en Mand har en god privat Tjeneste eller, hvad der er endnu bedre, har en god Eiendomsgaard, gjør hverken fra eller til med Hensyn til hans Invalideforsørgelse. Det Andet, jeg vil bemærke, er det, at en saadan Invaliditet som Labet af en Arm eller et Ben jo ubetinget giver Forsørgelse, og at jeg i Virkeligheden ikke ser, at der er Noget at tage Forørgelse af, om en saadan Mand, som har sin Forsørgelse, søger ved Siden deraf det meget respektable og hæderlige Erhverv at musicere for Folk. Jeg kan ikke se, at der er Noget at bebreide Statens Forsørgelse, fordi en saadan Mand, der har denne Forsørgelse, søger og maasse endog saa maa søge